

delagtighed, som ere hjemlede ved Straffeloven. At man i Straffelovens § 184, hvad utugtige Afbildninger angaar, stiller sig anderledes end med Hensyn til utugtige Skrifter, det er udtrykkelig sagt, og det forekommer mig saare let at indse, hvilken Betragtning der har ført dertil. Der er jo den overordentlig store Forskjel, at naar Taler er om Afbildninger, have vi at bestille med Noget, der ingenlunde i alle Tilfælde fornøftigvis kan sættes i Klasse med Pressevirksomhed. Ja, forsaavidt der er Tale om utugtige Afbildninger, der ledsage et Skrift, og som ere en integrerende eller medhørende Del af dette Skrift, er det naturligt, at dette kommer ind under Presseovens Regel. Men naar Taler er om et enkelt utugtigt Maleri eller Billede, have vi intet Berøringspunkt med Presseoven. Det havde man været opmærksom paa, da Straffeloven udarbejdedes og blev vedtaget, at det var det Naturlige: Altsaa for Afbildninger behøver man ingen ny Bestemmelse. Den nye Bestemmelse om de strafbare Personers Kreds, som der alene kunde være Spørgsmaal om, angaar altsaa kun de utugtige Skrifter. Hvorvidt det her har været rigtigt, at man gaar videre, og ikke nøies med at holde sig til Publikanten, Forfatteren, men altid tager Forlæggeren med og tillige Sortimentshandleren og Kolportøren, har jeg nu tilstrækkelig udtalt mig om.

Man har foruden, at man saaledes er kommen ind paa en nærmere Bestemmelse af, hvilke Personer der skulle være Strafsansbare, og har udvidet Kredsen af disse Personer, tillige villet give en Definition af den strafbare Handling. Det forekommer mig, at dette ikke er heldigt. Der findes saavel i Motiverne til det oprindelige Lovforslag som i Forhandlingerne i Landsthinget gjentagne Udtalelser om, at det, naar Alt kommer til Alt, paa dette som paa saa mange andre Omraader stadig maa komme an paa en fornøftig Opfattelse, et fornøftigt Skjøn af Domstolene. Man erkjender jo, at der hidtil er anvendt et fornøftigt Skjøn af Domstolene ved Afgjørelsen af, om et Skrift kan siges at være utugtigt eller ikke. Men under disse Omstændigheder forekommer det mig, at der ikke har været nogen Opfordring til at indsætte i Loven nye Begrebsbestemmelser eller Definitioner. Jeg tror, at dette altid er en farlig Ting. Jeg anser det overhovedet ikke for heldigt i nogen Lov og heller ikke i Straffeloven at komme med Definitioner, fordi det saa saare ofte viser sig, at disse i mange Tilfælde ikke slaa til, ikke ere adæquate. Og naar man har havt en Lov, som er bleven praktisk anvendt i nogle og tyve Aar,

saar at der er fremkommet en praktisk Forstaaelse af disse Ting, og det er en Forstaaelse, som man erkjender for at være rigtig, saar tror jeg, at man i Stedet for at veilede vil vilbøde, naar man giver en ny Definition paa det gamle Begreb. Dette nu gaaenke i Almindelighed. — Men vil man dernæst se hen til den Maade, hvorpaa Definitionen er kommen i Lovforslaget, da forekommer den mig ikke at være heldig. Det er udtalt i Motiverne til Lovforslaget som en Grund til, at man overhovedet vil give en saadan formentlig tydeliggjørende Definition, at ikke blot saadanne Skrifter skulle straffes, som maa siges i deres Helhed at have en utugtig Tendents, men at der ogsaa kunde være Tale om Strafsansbar for de Tilfælde, at der i et Skrift maatte være en Del, der kunde betegnes som værende usædelig. Derom har der aldrig været nogen Tvivl i Retsspraxis. Der foreligger et tilstrækkeligt Antal Domme, som vise dette. Altsaa for at gøre dette klart behøver man sandelig ikke at komme med nogen ny Definition. Den Definition, man har givet, gaar ud paa, at det Strafbare er, at krænke Sædeligheden i Skrift og i Tale ved utugtige Fremstillinger eller ved Ytringer, der skjønnes at være rettede paa Læsernes eller Tilhørernes sandelige Ophidselse. Dette skal være to forskellige Ting, og jeg har forstaaet det saaledes efter de Udtalelser, som ere fremkomne i det andet Thing, at Meningen er, at i sidste Tilfælde vil man ramme saadanne Skrifter, som maa siges at have en utugtig Tendents. Kortelig udtrykt vil man med det første ramme den enkelte obscene Fremstilling, Fremstillinger, som maa siges blot i Følge deres Indhold at blive utugtige, selv om Hensigten med at fremkomme dermed ikke just er den, at man vil ophidsje Sandseligheden. Jeg betvivler slet ikke, at man efter den nu gjældende Straffelov, naar der er Tale om utugtige Skrifter, vil hense på det, som i den nye Redaktion kaldes utugtige Fremstillinger, under det Strafbare; det er mig i alt Fald vanskeligt at se, hvad Forskjel der skulde være paa de to Ting. Men naar det saa hedder, at der straffes ogsaa for „Ytringer, der skjønnes at være rettede paa Læsernes eller Tilhørernes sandelige Ophidselse“, saa komme vi her ind paa en Bestemmelse, som — jeg kan ikke nægte det — forekommer mig at være saa vag, at det er uheldigt at sætte den ind i en Straffelov. Der tales om Domstolenes Skjøn over, ikke hvad der hidser, men hvad der siges at maatte være rettet paa sandelig Ophidselse. Jeg tror, at Alle ville give mig Ret i, at om sandelig Ophidselse finder